

ла, ставаха близки на публиката — независимо отъ характернитѣ белези, които опредѣлятъ предварително частъ отъ тѣхния животъ извънъ сцената.

Този подчертанъ реализъмъ не протичаше у Андреева сухо и безцвѣтно — нѣщо обикновено въ играта на много други артисти, нито както е въ обикновения животъ на хората — той се промѣняше на сцената и добиваше малко по-различенъ видъ отъ реализма въ живота, ставаше, така да се каже, художественъ, театраленъ реализъмъ.

Нали времето на сцената е строго разпределено! А художественитѣ реализъмъ изисква да не се показватъ на нея всички човѣшки движения, и затова нашиятъ възпитаникъ на руската театрална школа на Московския художественъ театъръ подбираше само най-необходимитѣ, най-обоснованитѣ жестове и пози, чрезъ които да съобщи на зрителитѣ най-вѣрно душата на образа.

Жизнеността на неговитѣ герои се подсилваше и получаваха нова свежа струя въ онѣзи роли, въ които авторитѣ сж вложили малко хуморъ — лекъ, приятенъ смѣхъ и весело настроение. Така характернитѣ роли на възрастни мъже и особено на бащи, ставаха лични, неповторими рожби на Андреева и когато изхождаха отъ съсловието на еснафитѣ, допадаха